

„Truus, heb je je bal al uitgehold?” riep Dirk.

„Ik stel voor met acclamatie te besluiten: de president is tevens secretaris”, zei Huib energiek. „Niemand tegen? Aangenomen.”

„Dat gaat hier vlot van stapel”, debuteerde Mej. Annie Bosch.

Van Essen schrok er van. Zij sprak dialect. Ze zei bijna staopel.

„En wie dan penningmeester?” vroeg de praeses.

„Ik stel voor” begon Huib weer, „de secretaris is tevens penningmeester”.

„Niemand tegen?” riep er een.

„Heb je je bal al uitgehold, Truus?” repeteerde Dirk.

„De voorzitter stemt blanco zeker! Dan is ook dit voorstel aangenomen,” constateerde de notaris en morste asch op de geweldige helling van zijn vest. Hij sloeg de asch eraf op tafel.

Piet ging blazen. Kopper blies. Doele steunde en zuchte ook in die richting. De jongere heeren beschermden hun tafelhelft voor de dames.

Een algemeen geblaas. Een nieuw soort balspel door reuzenkinderen beoefend.

„Heeft iemand nog iets op te merken,” hamerde de advocaat, trotsch op zijn onmisbaarheid, op zijn drieëenigheid.

„L'état c'est moi,” rappelleerde made-moiselle.

„Ja, mijnheer in triplo,” decideerde Huib. „Ik stel voor als grondregel aan te nemen, dat op drie negens achter elkaar gesmeten, champagne staat!”

„Wie ondersteunt dit voorstel?”

Ieder wilde dit wel doen.

„Dan is het aangenomen”.

„En dan, mijnheer de voorzitter,” zei Huib schalks, „zou ik hier gaarne zien ingevoerd, wat ook bij andere kegelclubs usance is, dat bij zoo'n gelegenheid het Bestuur den schuimwijn schenkt”.

Er was wel veel gerucht geweest, maar het geluid dat toen geboren werd, was een Jupiter tonans waardig.

Ook dit voorstel werd met algemeene stemmen op één na, aangenomen.

„Nou kan het spul beginnen,” besliste oome Koo.

„Maar de naam, mijnheer Kopper, de naam van de club,” guitigde Mien.

„Het kind moet een naam hebben, dat is waar”. Kopper ging weer zitten.

Een naam! Nu was de beurt aan de dames

„Ons genoeg,” zei er eentje.

„Hé, wat gewoon”.

„De Woensdagavondkegelclub,” vond een tweede.

„Niet al te geestig,” meende een derde.

„De lange baan, de gladde baan, de geut! Ik schud ze zoo maar uit den mouw,” pochte Kopper. „Nog niet goed.” Hij begon opnieuw.

„De ronde bal...”

„De vierkante bedoel je zeker?” vroeg Doele.

„A la bonne heure, de bal met het gat...”

„Een tikje ordinair! laten weliever zeggen”, sloeg de makelaar voor „de geperforceerde...”

„Taalkundig onjuist,” opponeerde Van Essen met een grafstem. Hij was zijn dialecten schok nog niet te boven.

Eenige leden waren al weer met het kegelen bezig. Zij poedelden naar hartelust.

„Poedellust,” herstelde zich Van Essen en hij had eenig succes.

„Daar blameeren wij ons mee in de stad,” vreesde de architect.

„Niet te recht,” proponeerde Van Essen.

Hierop werd niet diep ingegaan. Alleen was Piet van oordeel, dat dan „Op het randje af” beter klonk. „Langs het kantje, daar!”

„Houd hout”, bromde Doele.

„Ja”, zei de notaris goedkeurend. „Houd het hout”.

De kooplui voelden er iets voor en herhaalden: „Houdt het hout”. H. H. H., Ha, ha, ha, Hi Ha, Ho, Ha, ha, hi, Hi, hi, ho, Ho, ho, ho, Ha, hi, ha.

Het werkte als lachgas.

Doch de dames wilden nu eenmaal de uitvindster zijn van den naam.

„Laten we het wezen van het spel eerst